

Grund til at formode, at Fuldmægtigen vil vedblive at indgaa Retshandler med Tredjemand paa Fuldmagtsgiverens Vegne, og hvor det paa den anden Side ikke vil være forbundet med større Besvær for Fuldmagtsgiveren at advare Tredjemand, har man ment at kunne paalægge Fuldmagtsgiveren en Forpligtelse hertil. I Overensstemmelse hermed er det med engelsk Ret og til Dels § 1018 i det ungarske Udkast som Forbillede i Udkastets § 20 bestemt, at saafremt Fuldmagtsgiveren har særlig Grund til at formode, at Fuldmægtigen, uagtet Fuldmagten er tilbagekaldt eller erklæret uvirksom, paa hans Vegne vil foretage en Retshandel overfor en bestemt Tredjemand, skal han, hvis han maa antage, at denne er ubekendt med, at Fuldmagten ikke længere gælder, saavidt muligt give ham Meddelelse herom. Som det vil ses, har man kun paalagt Fuldmagtsgiveren den omtalte Forpligtelse, naar han har særlig Grund til at formode, at Fuldmægtigens vil optræde paa hans Vegne overfor Tredjemand. Den Omstændighed, at han efter sit Kendskab til Fuldmægtigen kan tænke sig Muligheden af, at denne vedblivende vil forsøge at benytte Fuldmagten, bør ikke være tilstrækkelig til at paabyrde ham nogen Forpligtelse til at give Tredjemand Meddelelse om den allerede stedfundne Tilbagekaldelse eller Uvirksomhedserklæring. Fremdeles paahviler Forpligtelsen kun Fuldmagtsgiveren, naar han ved, hvem den Tredjemand er, Fuldmægtigen vil indgaa Retshandel med. Ved han ikke det, vil han som Regel ikke være i Stand til at forhindre Misbrug af Fuldmagten. At Forpligtelsen kun kan paahvile Fuldmagtsgiveren, naar han maa antage, at Tredjemand er uvidende om, at Fuldmagten ikke længere gælder, synes en Selvfølge. Derimod maa det være ligegyldigt for Bestemmelsens Anvendelse, om Fuldmægtigen ved Retshandelens Foretagelse er i god eller ond Tro med Hensyn til Fuldmagtens Eksistens; ogsaa naar Fuldmægtigen selv er uvidende om Tilbagekaldelsen, maa den omtalte Forpligtelse paahvile Fuldmagtsgiveren.

Det bør ikke gaa ud over Fuldmagtsgiveren, at han af en eller anden Grund, f. Eks. fordi Tredjemand Adresse ikke kan opspores, er ude af Stand til at give ham Meddelelse om, at Fuldmagten ikke længere gælder. Forpligtelsen til at give Meddelelse paahviler ham kun saavidt muligt. Og det maa være tilstrækkeligt, at Fuldmagtsgiveren har indleveret Meddelelse til Befordring med Telegraf eller Post eller andet forsvarligt Befordringsmiddel. Dette er tilkendegivet ved Udtrykket „give Meddelelse“, se § 42. At Meddelelsen gaar tabt undervejs, gaar altsaa ikke ud over Fuldmagtsgiveren. Dette stemmer med de sædvanlige Regler om Reklamation, men staar i Modsætning til, hvad der gælder om Tilbagekaldelseserklæringer, som maa være komne frem til vedkommende for at have Virkning.

Ifølge 2det Punktum i § 20 er Virkningen af, at Fuldmagtsgiveren tilsidesætter sin Meddelelsespligt den, at Retshandelen bliver bindende for ham, saafremt Tredjemand var i god Tro. Dette stemmer med, hvad der ogsaa andre Steder i Udkastet er fastsat som en Følge af forsømt Reklamation, og en saadan Regel synes ogsaa at være naturligere end blot at paalægge Fuldmagtsgiveren at erstatte Tredjemand det Tab, han har lidt ved at stole paa, at Fuldmagtsgiveren blev bunden. Overfor vedkommende Tredjemand bliver Retsvirkningen af Fuldmagtsgiverens Forsømmelse i den omspurgte Henseende altsaa i Virkeligheden den samme, som om Tilbagekaldelse ikke havde fundet Sted.

Ogsaa naar Fuldmagtsgiveren, efter at en tilbagekaldt Fuldmagt af Fuldmægtigen er bleven benyttet til Indgaaelse af en Retshandel med godtroende Tredjemand, faar Kundskab herom, vil der kunne paahvile ham en Meddelelsespligt overfor Tredjemand. Om dennes nærmere Betingelser og Omfang og om Virkningerne af dens Tilsidesættelse har man ikke ment at kunne opstille nogen almindelig Regel.

§ 21.

Naar Tredjemand ved eller bør vide, at Fuldmagtsgiveren har tilkendegivet, at